

ἄλλες κοινότητες. Δέν τούς ξεχώριζε καί δέν θά ἔφερνε τούς χριστιανούς σέ διάσταση μαζί τους. Δέν θά τούς ἀπομάκρυνε ἀπό τίς συναλλαγές πού εἶχαν μέ τούς Ἑβραίους.

Ὁ Ἅγιος ταυτίζει τούς Ἑβραίους μέ τά φλουριά. Εἶναι ἐκπρόσωποι τοῦ χρυσίου. Γνωρίζοντας τά φρονήματά τους, ἔγραψε, σ' ἕνα γράμμα πρὸς τόν ἀδελφὸ του: «Χίλιοι Ἑβραῖοι θέλουν ἄν θάνατόν μου καί ἕνας ὄχι»...

Ἦταν πολὺ δυνατοί, ὅπως εἶδαμε οἱ Ἑβραῖοι ὅταν συγκρούσθηκε μαζί τους ὁ Πατροκοσμᾶς, μά ἦταν καί ὁ ἴδιος ἀποφασισμένος.

Δέν ἄφησε συγγράμματα ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς. Δέν μᾶς ἄφησε φλυαρίες. Μᾶς ἄφησε τό Σταυρό του. Μᾶς ἄφησε ἀκόμα αὐτή τὴν παραγγελία:

«Κᾶν οὐρανός νά κατεβεῖ κάτω, κᾶν ἡ γῆ νά ἀνεβεῖ ἐπάνω, κᾶν ὅλος ὁ κόσμος νά χαλάσει, σήμερον, αὐριον, νά μὴ σᾶς μέλει τί ἔχει νά κάμει ὁ Θεός. Τό κορμί σας ἄς τό καύσουν, ἄς τό τηγανίσουν· τά πράγματά σας ἄς σᾶς τά πάρουν· μὴ σᾶς μέλλει· δώσατέ τα· δέν εἶναι δικά σας. Ψυχή καί Χριστός σᾶς χρειάζονται. Αὐτά τά δύο ὅλος ὁ κόσμος νά πέσει, δέν μπορεῖ νά σᾶς τά πάρει, ἐκτός ἂν τά δώσετε μέ τό θέλημά σας. Αὐτά τά δύο νά τά φυλάγετε, νά μὴν τά χάσετε».

Δυστυχῶς, τό κείμενό μας πῆρε ἔκταση καί δέν θά μπορέσουμε νά ἐπεκταθοῦμε περισσότερο. Ὑποσχόμαστε μόνο νά δώσουμε στό ἐπόμενο τεῦχος μίαν ἄλλη διάσταση τῆς προσωπικότητας τοῦ Πατροκοσμᾶ. Γιά νά γίνουν γνωστά καί τά ὅσα ἔκαμε γιά τά γράμματα, τὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ καί τὴν ἐξύψωση τῆς γυναίκας.

Γ.Θ. Λαμψίδης

Μιά κωμωδία γιὰ γελαστά προγούλια!

γραφει ο

Βασ. Τζανακάρης

Ὁ Κώστας Σαντᾶς ἔσωσε «Τό κορίτσι ἀπὸ τὴν Ἄνδρο» ἀπὸ βέβαιο καταποντισμό ἀφοῦ κατὰ γενική ὁμολογία κατάφερε ἀρπάζοντας το ἀπὸ τὰ μαλλιά νά τό ἀνασύρει, ἀναγκάζοντας κυριολεκτικά τούς θεατὲς νά χειροκροτήσουν αὐτὴ τὴν πράξη ἀλτροϊσμοῦ καί γενναιοφροσύνης τους. Ἔτσι παίζοντας σ' ἕνα ἔργο ὅπου τό μοναδικό εὔρημα τοῦ σκηνοθέτη ἦταν ὁ ἴδιος, κατάφερε νά φέρει σέ πέρας μιά παράσταση πού χωρὶς αὐτόν θά περνοῦσε ἀκόμη περισσότερο ἀπατήρητη. Ἐχοντας ἀναμμένο συνεχῶς τό «μηχανάκι» του κάλυψε χιλιόμετρα καί ἐπανειλημμένα ὅλο τό μήκος καί τό πλάτος τῆς ὑπαίθριας σκηνῆς πού εἶχε στηθεῖ στὴν αὐλὴ τοῦ Δ' Γυμνασίου Σερρών κι ἔκανε πολλές φορές τούς θεατὲς νά ξεχάσουν ἀκόμα καί τίς ἐπιδρομές τῶν χιλιάδων κουνουπιῶν παρασυρμένοι ἀπ' αὐτό

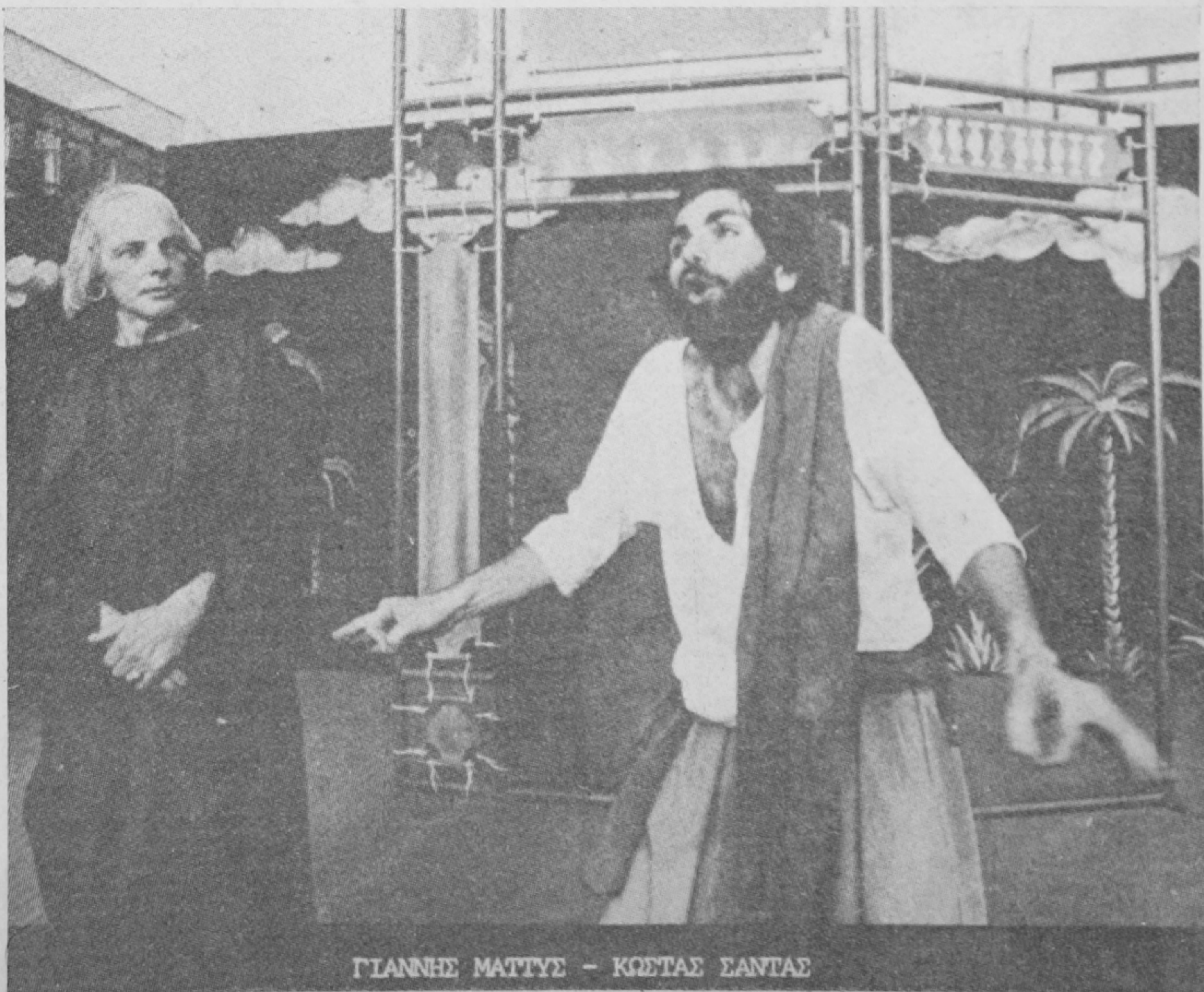
τό ἀέναο παιγνίδι τῆς κίνησης πού συμπληρώνονταν ἀπὸ μιά γκροτέσκι-κη φιγούρα ξεσπώντας σέ γέλια καί χειροκροτήματα.

Τί ἔμεινε ὁμως πέρα ἀπ' αὐτό; τί ἔμεινε ἀπὸ τό ἔργο τοῦ Τερέντιου; Ὁ θεατὴς ἔφυγε μέ τὴν ἐντύπωση ὅτι παρακολούθησε ἕνα ἔργο πού εἶχε σά μοναδικό του προτέρημα τὴν ἀλαφράδα.

Νά παίξει μέ τὴν νοημοσύνη του κι ὄχι νά τοῦ φέρνει γέλιο. Νά τόν ἀποπροσανατολίσει στὴν ἐντέλεια καί νά τοῦ ἀδειάσει παρά νά τοῦ γεμίσει τὴν καφετιά οὐσία τῆς ἐγκεφαλικῆς του κοιλότητας. Ἀλλά γιατί νά τόν ἀποπροσανατολίσει; Τὴν ἀπάντηση μᾶς τὴν δίνει ἡ ἀδέκαστη ἱστορία πού εἶναι γιομάτη ἐγκλήματα τῶν Ρωμαίων τὴν ἐποχὴ αὐτὴ πού γράφτηκαν οἱ ἔξι κωμωδίες τοῦ Τερέντιου (166-160 π.Χ.).

Ἄς τά παρακολουθήσουμε λοιπόν: Στὶς 22 τοῦ Ἰούνη στά 168 π.χ. σέ μιά τελειωτικὴ μάχη συντρίφθηκαν ἀπὸ τίς ρωμαϊκές λεγεῶνες στὴν Πύδνα οἱ Μακεδονικὲς δυνάμεις τῆς μεταρρύθμισης μέ τόν Περσέα πού κατάφερε νά διασωθεῖ, γιά νά συλληφθεῖ ἀργότερα στὴ Σαμοθράκη. Ἀλλά ἡ καταστροφή ἦταν τεράστια. Εἴκοσι χι-

— Μιά σκηνὴ ἀπὸ τό ἔργο τοῦ Τερέντιου «Τό κορίτσι, ἀπὸ τὴν Ἄνδρο», μέ τούς Γιάννη Ματτῦς καί Κώστα Σαντᾶ.



ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΤΤΥΣ - ΚΩΣΤΑΣ ΣΑΝΤΑΣ



τώρα το
ΓΙΑΤΙ

και
απο τα περιπτερα

ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

λιάδες σκοτώθηκαν και 5000 αιχμαλωτίστηκαν από τό στρατό του τελευταίου βασιλιά της Μακεδονίας. Στη Ρώμη ο νικητής στρατηγός Αϊμίλιος Παῦλος πραγματοποίησε τόν καθιερωμένο του θρίαμβο πού κράτησε τρείς μέρες και πού έκτός από τά λάφυρα περιελάμβανε τόν ἴδιο τόν Περσέα, τά παιδιά του καθώς και τούς φίλους και ὀπαδούς του πού πενθοῦσαν κι ἔκλαιγαν. Λίγο ἀργότερα οἱ Ρωμαῖοι τόν σκότωσαν.

Μετά ἀπό αὐτό ἡ Ἡπειρος πού εἶχε βοηθήσει τόν Περσέα ἐρημώνεται. Ὁ Ρωμαῖος στρατηγός Παῦλος Αἰμίλιος ἐξαφάνισε 70 πόλεις και πούλησε 150000 Ἡπειρωτες σά δούλους. Ἀλλά τό κακό συνεχίστηκε. Οἱ Ρωμαϊκές λεγεῶνες λεηλάτησαν τή Θεσσαλία, κατέλαβαν τό Πήλιο, λεηλάτησαν τή Μελίβοια και τιμώρησαν τούς δημοκρατικούς. Ὑστερα μπῆκαν στήν Δημητριάδα και τήν κατέστρεψαν ἐκτελώντας και αιχμαλωτίζοντας τούς δημοκρατικούς.

Γράφει ὁ ἱστορικός μας Γιάννης Κορδάτος γιά ἐκείνη τήν ἐποχή: «...Ὑστερα ἀπό τήν μάχη τῆς Πύδνας ὄλοι οἱ ἀρχηγοί τῶν ὀλιγαρχικῶν μαζεύτηκαν στήν Ἀμφίπολη, ὄχι μόνο γιά νά συνεργαστοῦν μέ τούς ἀπεσταλμένους τῆς Ρώμης, μά και γιά νά ἐπιμείνουν νά ξεκαθαρίσουν οἱ Ρωμαῖοι τίς ἐλληνικές πολιτείες ἀπό τούς δημοκρατικούς! Ἔτσι ἀρχισαν παντοῦ σφαγές, φυλακίσεις, ἐξορίες, σκοτωμοί και δημεύσεις περιουσιῶν. Στήν Βοιωτία, Ἀκαρνανία, Αἰτωλία, Θεσσαλία, Κέρκυρα και ἄλλοῦ οἱ δημοκρατικοί ἐξοντώθηκαν...».

Εἶναι μιά ἀστική κωμωδία γιά νά ρεῦονται και νά χωνεύουν τόν ἀγλέουρα πού καταβρόχιζαν οἱ πλουτοκράτες και οἱ βολεμένοι ἀστοί στή διάρκεια τῶν συμπόσιων και τῶν ὀργίων πού κρατοῦσαν ἀπό τά χαράματα μέχρι τά βαθεῖα μεσάνυχτα.

Ἡ παράσταση στίς Σέρρες παρά τό γεγονός ὄτι ἦταν ἡ «πρώτη» σέ πανελλήνια κλίμακα δέν κατάφερε νά διασώσει τό ἔργο πού δέν ἄφηνε στό τέλος καμιά γεύση στιφή ἀλλά οὔτε και χαρούμενη. Οἱ χαρακτήρες ξεκομμένοι κατατρίβονταν σ' ἕνα σωρό σαχλαμαριστικές ἐνέργειες και ὁ βασικός καμβᾶς φάνηκε ἀδύναμος νά ἀντέξει πάνω του μιά στιβαρή πλοκή ἔστω και σάτιρας πού θά τοῦ ἔδινε τήν δυνατότητα νά ξεπεράσει τίς ἐπιμέρους ἀδυναμίες του.

Σ' αὐτό τό αἱματόβρεχτο πλαίσιο - πογκρόμ ἐνάντια στή Δημοκρατία ἐμφανίζεται τό ἔργο τοῦ Τερέντιου πού σχεδόν ἀντιγράφει τήνεα ἐλληνική κωμωδία πού ἡ ἀκμή της τοποθετεῖται στήν Ἀθήνα στό τέλος τοῦ 4ου και στίς ἀρχές τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνα, μέ κύριο ἐκπρόσωπο τό Μένανδρο, τοῦ ὀποίου ἄλλωστε μιμεῖται και τό ὕφος και τούς χαρακτήρες τῶν ἡρώων του. Εἶναι ἡ ἐποχή πού ὄπως εἶδαμε ἡ Δημοκρατία ἀλλά και ὁ λαός δοκιμάζονται. Γι' αὐτό και ὁ τελευταῖος δέν τόν ἐνῶσε ποτέ δικό του και ποτέ του δέν τόν ἀγάπησε.

Τό ἔργο τοῦ Τερέντιου εἶναι ξεκομμένο ἀπό τό λαϊκό στοιχεῖο.

Πέρα ὄμως ἀπ' τά παραπάνω τό ἔργο εἶχε ἕνα πραγματικό - ρεαλιστικό στοιχεῖο, τό μοναδικό νά συνηγο-

ρεῖ στό νά κερδίσει τόν τίτλο τοῦ δημιουργοῦ ὁ Τερέντιος. Ὁ συγγραφέας πῆρε τόν μῦθο και πρόσθεσε σ' αὐτόν τούς χαρακτήρες τῶν δούλων - δούλος ὄντας και ὁ ἴδιος καταφέρνοντας ἔτσι νά περάσει ἕνα ἐντυπωσιακό γεγονός: Τό ὄτι δηλαδή οἱ δούλοι εἶναι πῖο ἐξυπνοί και πῖο δραστήριοι ἀπό τά ἀφεντικά τά ὄποια σέ τελευταία ἀνάλυση καταφέρνουν και τά κυβερνοῦν μέ τή συμπεριφορά, τίς μαλαγανιές και γιατί ὄχι τό θάρρος τους. Ἔτσι φτάνουν πολλές φορές αὐτοῖ - οἱ δούλοι - νά μιλάνε γιά λογαριασμό τοῦ ἀφέντη τους και νά τόν βγάζουν ἀπό τή δύσκολη θέση. Αὐτή ἡ συμπεριφορά τῶν δούλων εἶναι προσωπικό βίωμα τοῦ συγγραφέα και δείχνει τόν πνευματικό ἐκφυλισμό τῆς ἀρχουσας τάξης και τήν ἀνάπτυξη τοῦ λαϊκοῦ αἰσθητηρίου πού πολλές φορές ὄδηγησε σέ ἐξεγέρσεις τῶν φτωχῶν λαϊκῶν τάξεων ἐνάντια στοῦς πλουτοκράτες ἐμπόρους και στρατηγούς.

Τέλος, ἀπό τούς ἠθοποιούς ξεχώρισαν ἐκτός ἀπό τόν Σαντᾶ, ὁ Βελέντζας, ἡ Φωκᾶ, ὁ Γιάννης Ματῦς και ὁ Σάκης Πετκίδης. Τά σκηνικά και τά κουστοῦμα τοῦ Νίκου Πολίτη ἦταν φτιαγμένα μέ μεράκι και μέσα στήν ἐποχή τοῦ ἔργου, ἐνῶ ὁ σκηνοθέτης Πάνος Χαρίτογλου πραγματοποίησε μιά τυπικά σωστή σκηνοθετική δουλειά, χωρίς νά στραφεῖ σέ ἰδιαίτερες ἀναζητήσεις πράγμα πού δέν ἐπέτρεπε φυσικά και τό ἴδιο τό ἔργο.

β. τζ.



Βιοτεχνία νυφικῶν - Εἶδη γάμου

«ΑΣΛΑΝ»



(Φαίδων Βουδούρης)

Μεραρχίας 25 - Τηλ. 20.445 - Σέρρες
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: ΕΡΜΟΥ 15

Πώληση χονδρική